

วันคล้ายวันเกิด

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

เทศนาเมื่อวันที่ ๖ มี.ค. ๒๕๔๖

เทศน์ฉลองธรรมาส์ใหม่ ปกติที่นี้ไม่ได้ขึ้นธรรมาส์เทศน์
นะ เทศน์อยู่กับพื้น บัดนี้ได้ธรรมาส์ใหม่ก็เลยฉลองศรัทธาให้
คนที่เอามา คนที่เอามาเนรมิตเอามา ไม่ได้ปรึกษาว่าจะเอา
ธรรมาส์มาถวาย ก็เลยว่ เอ๊ะ ทำไมธรรมาส์ใครเอามาตั้งไว้
นี่วะ คำก็ว่า โอ้ ดิฉันนั่นแหละ เอ อย่างนี้มันก็เป็นสมบัติทิพย์บ
เนี่ย มันลอยมา วันนี้ก็เลยจะฉลองศรัทธาธรรมาส์ใหม่ ให้ได้
อานิสงส์ เพราะว่าทุกทีปกติก็เอาธรรมาส์กับพื้นศาลานั่นแหละ
นั่นนะมันเป็นธรรมาส์ที่กว้างใหญ่แน่นอนหน้าดี ดีกว่าธรรมาส์ที่
เรายกเป็นชั้นเป็นตั่งอย่างนี้ ฉะนั้นวันนี้ก็เลยเทศน์ฉลอง
ธรรมาส์ใหม่ด้วย แล้วก็ฉลองศรัทธาผู้ที่มาใหม่ด้วย แล้วก็
เทศน์ฉลองวันเกิดด้วย เพราะมันเกิดใหม่ สมมุติว่ามันจะเกิด
ใหม่วันนี้แหละ คือ ๖๒ ปีนะมันตายไปแล้ว นี่มันจะขึ้นใหม่
นะเนี่ย ก็เลยว่าจะฉลอง ได้ฉลองของใหม่หลายอย่าง คือ

ธรรมาสันก็ใหม่ ผู้ที่มาร่วมพิธีก็มีใหม่มาก แล้วก็ป็นรอบใหม่
ของอายุด้วย อย่างนี้แหละเรียกว่าเทศน์ฉลอง ฉลองธรรมาสัน
ใหม่ แต่ก็ไม่ใช่องค์ใหม่หละ องค์เก่าที่เทศน์ที่สอนอยู่เนี่ย ฉะนั้น
ต่อไปนี้ให้พวกเราทุกคนพากันตั้งใจฟัง

นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ ครั้ง)

ปฏินุสเสวาโส จ ปุพฺเพ จ กตปุญญตา

ต่อจากนี้ไปพวกเรา เราท่านทั้งหลายที่ได้มาร่วมงานคล้าย
วันเกิดและที่ตั้งใจมาแสดงมุทิตาคารวะแก่หลวงพ่อนี้แหละ หรือ
บางคนก็เรียกว่าอาจารย์ มันหลายแล้วแต่ใครเรียกก็ถูกคน
นั่นนะ คือคล้ายวันเกิด แต่มันไม่ใช่วันเกิดจริงๆ มันเป็นวันคล้าย
เหตุนั้นเมื่อปรารภธรรมแต่ละครั้งเนี่ย หลวงพ่อก็มีความรู้สึกว่
มันเป็นวันคล้าย มันไม่ใช่วันเกิดดั้งเดิม คือวันเกิดเดิมนั้น เรา
เกิดด้วยความสงบ เราเกิดกันสองคนกับแม่เท่านั้นนะ รับรู้กัน
จึงว่าเราทำวันคล้ายวัน คือว่าเราถือว่าคนเราเกิดมา มาด้วยบุญ
บุญที่มีมาแต่ภพชาตินั้นแหละมาสร้างให้เกิดเป็นรูปร่างกาย
อย่างนี้ จึงว่าเราก้มาทำบุญวันเกิดกัน ปัจจุบันคนสมัยใหม่

ลูกหลานของพวกเราที่เข้าใจกันอย่างนั้นว่าเกิดมาแล้วก็ต้อง
ทำบุญ ถึงว่าเกิดใหม่ๆ ตัวเด็กยังไม่รู้จักทำ และทำไม่เป็น พ่อแม่
ก็ทำให้ลูกทุกวันนี่ เราก็จะเห็นได้ว่าการเกิดมาเป็นคนในโลกนี้ก็
ต้องเกิดมาทำบุญ มาทำความดีกันทั้งหมดนั้นแหละให้เราเข้าใจ
อย่างนี้

เหตุอันอย่างหลวงพ่อก็คงเกิดก็เหมือนกันก็พิจารณาถึงที่เกิด
ที่มาของชีวิตของร่างกายมาตลอดนั้นแหละ อย่างที่ปฏิบัติธรรม
ภาวนาเจริญกรรมฐานมายาวนานก็เหมือนกัน เราก็พิจารณา
ย้อนหลัง พิจารณาหวนระลึกถึงที่เกิดที่มาอยู่ตลอดแล้วถึงบุญ
วาสนาบารมีที่เราทำมาแต่ใจโดยเฉพาะนี้ คือพิจารณาตามหลัก
ธรรมะ ตามหลักคำสอนพระพุทธเจ้า นั้นแหละ อย่างที่ท่านว่า
บุพเพนิวาสานุสติญาณอย่างนี้ มันก็มีมาตั้งแต่ครั้ง
พระพุทธเจ้านั้น พิจารณาถึงต้นกำเนิดที่เกิดที่มาของร่างกาย
อย่างนี้ เราก็หมายเอาต้นที่เราได้เกิดได้อาศัยในชีวิตของผู้ให้
เกิด ก็อย่างแม่อย่างนี้แหละ เป็นหลักที่เรากำหนดเอาปัจจุบัน
อย่างนี้ ฉะนั้นส่วนบุญกุศลกรรมต่างๆที่เราทำมาตั้งแต่อดีตชาติ

นี่เบื้องหลัง แต่ละคนมีมาหมดเหมือนกันจะมากหรือน้อย
แตกต่างกันตามกำลังแห่งบุญกุศลบารมีที่ได้ทำมาอย่างนี้ แล้ว
ก็พิจารณาถึงชีวิตนิสัยของตัวเองมาตลอดว่ามันแสดงบอกอย่าง
นี้ แสดงบอกถึงกรรม ถึงความดีที่เราได้ทำมาเบื้องหลังที่ส่งผล
ให้เราได้มาเกิดมามีชีวิตปัจจุบันอย่างนี้ ก็ทำให้เราให้เห็นความ
ดีและมีความภาคภูมิใจในชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นคนเป็นมนุษย์นี้
แต่ว่าคนอื่นเขาก็คงจะไม่แตกต่างกับเราเพราะเขาก็มาทาง
เดียวกันทั้งหมดนั่นแหละ พระเณร อุบาสก อุบาสิกาที่ไม่ได้มา
ต่างที่ต่างทางกัน คือมาทางเดียว ทางพ่อทางแม่ทำให้เกิดให้มา
อย่างนี้เหมือนกัน

เช่นนั้นเรื่องที่จะอธิบาย ที่จะเทศน์วันนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะ
เทศน์ธรรมะที่แตกต่างจากชีวิต จากความเกิดของร่างกายของ
เราทุกคนนะแหละ อย่างที่หลวงปู่เกิดก็เหมือนกันแหละ พ่อเกิด
มาจากแม่อย่างนี้ แต่ว่าเรามาสมาบุญคุณคล้ายวันเกิดนี้ เราทำ
คล้าย แล้วเราก็ทำมากคืออาศัยว่าเราได้มาเจริญเติบโตและ
ได้มาบวชมาปฏิบัติ มาเจริญกรรมฐาน สร้างบารมีต่างๆ คุณ

ความดีที่มีมาตั้งแต่วันเกิดถึงปัจจุบันอย่างนี้แหละ มาถึง
ปัจจุบันที่ว่านับแล้ว ๖๒ เต็ม แล้วจะ ๖๒ อย่างวันพรุ่งนี้ อันนี้เราก็นับ
มาอย่างนี้แหละที่นี้ มันจะเต็มและมันจะเริ่มนับต่อไปอย่างนี้
เหตุที่ชีวิตเรื่องประวัติวันเกิดก็จึงมาทำกำหนดวันทำบุญคล้าย
วันนี้แหละ คือที่พูดให้หลายๆคนรู้จักให้มันตรงกับวันคล้ายวัน
เกิดจริงๆ คือวันพรุ่งนี้ วันเกิดจริงคือวันพฤหัสบดี แต่ก็วันที่นั้นเป็น
วันที่กำหนดโดยไม่ขาดไม่เกิน แต่ส่วนโบราณนั้นท่านถือท่านจำ
กันทางจันทรคตินะ ท่านไม่ค่อยนิยมจำวันที่ วันที่เรานับกัน
อย่างทุกวันนี้ ดังนั้นชีวิตที่ย้อนหลังไปทั้ง ๖๐ กว่าปีนี้ สภาพ
ความเป็นอยู่ของบ้านเมืองของผู้คนสมัยนั้นไม่เหมือนเราทุก
วันนี้ ยังเป็นโบราณ ยังไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน ยังอยู่ในป่าในดง
อยู่นะสมัยนั้น จึงไม่เหมือนทุกวันนี้ แล้วก็เรื่องวันเกิดจริงๆนี้มัน
ก็ไม่มีหลักฐานที่นี้ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่าพูดกับคนอื่นบ่อยๆ
เพราะว่าสมัยนั้นไม่สะดวก อย่างแม่อยู่บ้าน พ่อไปเป็นทหาร
ผ่านศึก ไปอยู่ในสงคราม ไปอยู่ในสมรภูมิอย่างนี้ ก็ไม่ได้มาเห็น
ด้วย ไม่ได้มาช่วยด้วย แล้วจะมอบให้คนอื่นช่วยจำช่วยทำ ก็

ไม่ได้ทำตามทีคำขอ และอย่างวันเดือนปีเกิดท่านก็ไม่ได้เขียน
ไม่ได้ไปแจ้งเอาไว้ ก็เลยไม่มีใบเกิด ถ้าพูดง่ายๆ คือใช้ความจำ
เอา ก็อาศัยว่าแม่เป็นคนเกิด แม่ก็เลยเป็นคนจำ เป็นแทนใบเกิด
ให้แบบนี้

พอเกิดมาก็มาเจริญเติบโต เราก็มีความบกพร่องคือไม่มีใบ
เกิดกับเขา เพราะว่าพ่อไม่ได้อยู่ ไม่ได้ดู ไม่ได้ทำให้ ผากพี่น้อง
กำนันผู้เป็นญาติท่านก็ว่าทำให้ แต่เวลาไปค้นที่บ้านท่านมันก็
ไม่มี ก็เลยถือว่าวันเกิดจริงๆนั้นมันผ่านพ้นไปแล้วที่นี่ แต่ก็มี
หลักฐานคำเดียวคือเป็นคำยืนยันของแม่ท่านว่าอย่างนี้ ท่าน
ยืนยันคำเดียวเด็ดขาดลงว่า วันจริงๆนะวันเกิดวันพฤหัสบดีแต่ว่า
วันที่เท่าไร แต่ว่าเดือนมีนา เดือน ๔ ท่านก็กำหนดเอาอย่างนี้
ก็เลย เราก็ต้องมาปฏิบัติต้องมาดูนิสัย ดูกิริยาดูอะไรต่างๆที่เรา
เป็นเจ้าของร่างกาย เราก็พอรู้ได้ว่าถูกจริงๆที่แม่จำแม่พูดเพราะ
แม่รับรองด้วย คืออย่างอื่นนี้ไม่แน่นอน แต่วันพฤหัสบดีนี้ไม่มีผิด
ไม่มีเคลื่อน ท่านพูดอย่างนี้ ก็เราก็เลยรู้ว่า เอ้อ ชีวิตเรามาอย่าง
นี้ คือมาที่ว่าเกิดมา มาทำ มาบำเพ็ญมาปฏิบัตินั้นแหละ ถ้าพูด

ตามหลักนะนะ ถ้าพูดถึงว่าพระประจำวันก็เป็นพระนั่งสมาธิ คือ
ประจำวันของวันพฤหัสบดี ก็รู้ทุกสิ่งทุกอย่างว่ามันบ่งบอกทางด้าน
จิตใจตั้งแต่เกิดมาอย่างนี้ มันจะมีหลักสมาธิโดยธรรมชาติตลอด ซึ่ง
เราไม่เคยมาบวช เราก็จะได้ดูได้เห็นชีวิตที่เป็นฆราวาสตั้งแต่เริ่ม
เจริญเติบโตก็เหมือนกัน ฉะนั้นสิ่งที่ได้เป็นชื่อเป็นสมมุติอะไร
ที่ตั้งให้มานี้ เราก็พิจารณาถึงว่ามันก็เป็นสิ่งที่เทียบกับนิสัย
ความดีของชีวิตร่างกายทั้งหมดนั้นแหละ และก็อย่างที่ว่า เกิด
มาก็ไม่มีหลายชื่อเหมือนคนอื่น เขาจะเรียกชื่อคำเดียวกันมา
ตั้งแต่เด็ก ไม่มี แต่จริงๆชื่อเดิมนะแหละก็ยังไม่ยาวเหมือนที่เรา
มาเจริญเติบโตหรอก ถ้าพูดถึงชื่อแรกๆ พ่อแม่เรียกกันว่า สิทธิ
เฉยๆ สิทธินั้นแหละ ถ้าพูดถึงเขียนเป็นตัวหนังสือล่ะ คล้ายๆว่า
ชีวิตกรรมนี้มีสิทธิเกิดมา กรรมเป็นผู้ที่อุปถัมภ์มา และมีสิทธิที่
จะมาสร่างชีวิตสร้างชีวิตต่างๆในโลกมนุษย์เรานี่แหละ มา
ปฏิบัติคุณความดีให้เกิดให้มีให้เต็มทีอย่างนี้ และในชีวิตก็มี
ความรู้สึกอยู่ในจิตตลอดว่าถ้าเราจะทำอะไร เราตั้งใจในสิ่งใดนี้
ใจมันแน่วแน่แล้วมันไม่เคยกลัว ไม่เคยท้อถอย อย่างชีวิตตั้งแต่

เริ่มต้นจนตลอด จนได้มาบวชก็เหมือนกันนะ ก็ทำให้เราเห็น
ทะเลเหมือนกันหมด มันไม่เปลี่ยนแปลงตรงนี้แหละทีนี้ จึงว่ามัน
เป็นความแน่นแน่วความมั่นคงที่ไม่เคยกลัว เคยคิดลั้งเลใจ ก็ทำ
ด้วยความมั่นใจ ด้วยความแนใจตลอด

แต่บางครั้งเรื่องการทำกรปฏิบัติก็มีการที่เรียกว่า
เปลี่ยนแปลงหรือทำให้เราต้องประมาทไปได้ก็มี แต่ผลที่ออกมา
ที่ได้รับมันก็กลับคืนมาแหละทีนี้ กลับคืนมาได้แบบนี้ ก็เรียกว่า
มันสอนให้เราได้พิจารณาถึงความที่เราตั้งใจมากไปอย่างนี้
ความที่เราเชื่อเกินไปอย่างนี้ เราก็ต้องปรับสภาพจิตใจให้มันอยู่
ในความที่พอดีอย่างนี้ อย่างที่เราพูดว่า ใครก็พูดกันว่าถ้าทำ
อะไร ถ้าตั้งใจมากเกินไปหรือเกร็งมากเกินไป มันก็ไม่ค่อย
ถูกต้องหรือมันไม่ค่อยได้ตามเป้าหมายอะไร ก็มีอยู่ ยกตัวอย่าง
อย่างพระพุทธเจ้าของเรานี้ก็เหมือนกัน ความที่พระองค์ตั้งใจ
มากครั้งแรกนะ ก็จะบำเพ็ญแสวงหาทางตรัสรู้อย่างเต็มที่ ท่าน
ก็ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปถึง ๖ ปีอย่างนี้ เพราะว่าความตั้งใจ
มากเกินไปอะไอย่างนี้มันก็เลยลงไม่ถูกที่ถูกรวม และ

บางอย่างนี้ชีวิตที่เรามีประสบการณ์ผ่านมากก็เหมือนกันแหละที่นี้
เราก็ดูมาตลอด ก็เลยจะต้องปฏิบัติจิต ปฏิบัติต่อร่างกายมาให้
มันพอเหมาะพอดี ให้มันได้สัดส่วนอะไรอย่างนี้

แต่บางครั้งมันก็กำลังใจมากเกินไป มันก็ไม่ห่วงชีวิตและไม่
กลัวตาย เป็นนิสัยเป็นชีวิตดั้งเดิมนะแหละ บางครั้งอย่างพูดกับ
แม่ด้วยกันมาแต่เกิด แม่เคยพูดอยู่ว่าบางครั้งเนียเราทำเกินวัย
เกินอายุเพราะว่าร่างกายหรืออายุยังน้อยแต่ทำงานมาก ทำงาน
ของผู้ใหญ่ ก็ทำอย่างนั้นจริงๆอ่ะบางที เพราะว่าจิตใจกำลังใจ
มันพาให้ ชวนจิตเราทำไปก็เลยรู้จักเรื่องกำลังใจกำลังความดีที่
เราเกิดมาด้วยธรรม หรือว่ามีสิทธิ์ที่จะมาปฏิบัติชีวิต สร้างความ
ดีสร้างบารมีให้มันได้ตามที่ที่เราได้มีมูลมีพื้นมีฐานมานั้นแหละ
ก็มาพิจารณาเห็นถึงความเกิด ความที่เรามาด้วยความลำบาก
หรือกำพร้าอนาถาบ้าง ก็คนอื่นก็เกิดเหมือนกัน มีญาติมีพ่อแม่
ตระกูลพี่น้องเหมือนกัน แต่ของเราบางอย่างนี้เราพิจารณาแล้ว
ก็กำพร้าอนาถาด้วย เพราะการเกิดก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่อบอุ่น
และก็ผู้ที่ให้ความดูแลช่วยเหลือก็ไม่เหมือนสมัยนี้ อย่างที่พ่อ

ท่านก็ไม่ได้อยู่ได้คู่ด้วยอะไรอย่างนี้ ก็เรียกว่าความจริงๆนั้น มันไม่เหมือนวันคล้ายวันเกิดอย่างที่เรากำบุญอยู่วันนี้หรอก มันอยู่ในสภาพที่เป็นธรรมสอนใจ คือมันสงบ มันไม่ได้มีอะไรที่จะมาอนุโมทนามาร่วมเสริมสร้างบารมี แต่ว่าเราก็สร้างขึ้นมากับการปฏิบัติ ด้วยรู้ว่าเราได้ที่มาทางมาอย่างนี้แล้วเราก็ได้เห็นว่าการเกิดมาในชาตินี้ เกิดมาเพื่อใช้หนี้ใช้กรรมใช้กิเลสให้หมดสิ้นกันไป ความรู้สึกอย่างนี้มีในใจมาตั้งแต่เกิดแหละที่นี้ จึงไม่ได้หลงไปทางอื่น ถึงใครจะชักชวนให้ไปเรียนไปหาอาชีพยังไงมันก็ไม่ไปนะใจ มันมีความแน่ใจว่าอย่างนั้น มันมีความแนบสนิทในใจอย่างนั้น จึงว่าความเป็นมาของชีวิตของวันเกิดมันก็เลยทำให้เรามองตรงมองทะลุอย่างนี้ ก็ไม่ใช่ว่าคนอื่นเขาไม่เกิดเหมือนเราแต่ส่วนความตั้งใจชีวิตนิสัยอะไรต่างๆนี้มันเป็นเครื่องบอกให้เรา ให้เรามีกำลังใจในการปฏิบัติธรรม

ตั้งแต่เราเข้ามาบวชมาปฏิบัตินั้น แล้วมันก็พื้นฐานที่มาจากสมรวาสอย่างนี้ มันเป็นหลักฐานมันเป็นพยานให้เราทำ แล้วการทำก็ทำไม่ได้ไปแย่งไปเบียดเบียนคนอื่น ทำเพื่อแก้ไขเพื่อ

ช่วยให้เรามีความดีความสมบูรณ์ขึ้นมานั่นแหละ ความสำนึกใน
จิต แล้วก็นิสัยก็เรียกว่าชอบทำอะไรปกติ ไม่ว่าจะอะไรทั้งนั้นนะเราก็
ชอบทำอะไร ไม่ใช่ที่เราเป็นคนดีคนฉลาดคนเก่ง แต่ว่าในนิสัย
ของจิตรักความชอบทำอะไร คือทำสิ่งที่ว่าสบายใจอย่างนี้ ถ้าคน
อื่นทำเราก็แทนได้ แต่ความไม่สบายใจเรามีอยู่ ถึงถูกศิษย์ลูก
หาญาติคนอื่นทำให้เราได้ แต่ความไม่สบายใจเรามีเหลืออยู่ ถ้า
เราทำของเราด้วยนี้ เราสบายใจ แต่เราก็ไม่เก่ง ไม่ดี ไม่วิเศษอะ
แต่มันเป็นธรรมที่ทำให้เราสบายใจไม่ต้องมีตำหนิใคร ไม่ต้องมี
อารมณ์กับใครอย่างนี้ เรียกว่าเป็นลักษณะนิสัยที่เราพึงทำมา
และมีความสบายใจและไม่เบียดเบียนคนอื่นด้วย แต่หลักจริงๆ
ก็คือความตั้งใจซึ่งไม่เคยหลงเคยลืมหลະที่นี้ ตั้งใจตั้งสติตั้งใจ
ทำ หวังจะให้ได้ผล ให้เป้าหมายตามกำหนดไว้ มันเป็นเรื่องให้เรา
มองธรรม มองศาสนา มองการสร้างกรรมต่างๆนี้ด้วยชีวิตส่วน
ลึกความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนมันทำให้เรามองเห็น อย่างบางครั้ง
บางครั้งชีวิตเนี่ยเป็นฆราวาสอย่างนี้ เราเป็นผู้ชายอย่างนี้
ผู้หญิงเค้าเป็นพี่สาวเราบ้าง บางทีเค้าไม่สะดวกไม่ทันเวลาเรา

อย่างเป็นฆราวาส เราบอกเขาว่า เอ้อ หยุดเลย กูจะทำเองดีกว่า ทำอาหารทำครัวทำอะไรต่างๆก็ทำเองจริงๆแล้วก็ไม่ได้เก่งแต่ก็สบายใจและก็เป็นคนได้อย่างนี้ เพราะว่าเห็นคนอื่นเค้าทำแล้ว มันซัดๆขวางๆอะไรอย่างนี้ เราก็บอกว่าเราทำเองดีกว่า สบายดี

อันนี้เรียกว่าเราปฏิบัติเราดูหลักธรรม ดูนิสัย ดูหลักใจนั้นแหละ ถ้าพูดถึงตามหลักพระพุทธศาสนาเรา แล้วดูความดีที่เรา มีมาซึ่งเป็นพื้นฐานนะ จึงว่าเรามีร่างกาย เราก็มีประเทศมีขอบเขตมีสัดส่วนที่นี้ มีการเกิดมาเป็นคนในโลกนี้ จึงว่ายกเป็นภาชิตว่า **ปฏิรูปเทศวาโส ๑** เมื่อเรารู้จักการปฏิบัติ รู้จักประเทศขอบเขตร่างกายความเกิดมาของคนเรานี่ ปเทศวาโส ๑ ก็ทำชีวิต ทำความดีให้ใจของเราได้เกิดแสงสว่างเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักธรรมหลักคำสอนพระพุทธเจ้าได้ นี่แหละเรา เห็นว่าความเกิดนี่เป็นที่มาของกรรม ของพระพุทธศาสนาเรา อย่างที่ว่า วันเกิดใครก็ตามที่นี้ ไม่ใช่ว่าเกิดวัน...ปฏิบัติวันหนึ่ง สมมติอย่างหลวงพ่อบ้างอย่างนี้ คนเรามันเกิดทุกวันแหละที่นี้ ทั้ง ๗ วันนี้จะเวียนกันเกิดไม่ให้ซ้ำวันกันนะ ตั้งแต่วันอาทิตย์เวียนรอบ

ไปถึงวันเสาร์ครบอย่างนี้ แต่ว่าสิ่งที่นำไปเกิดก็คือกรรม คือกรรม คือบารมีต่างๆนะแหละ แต่ว่าทว่าถ้าดูตามดวงตามแรงของวัน มันก็มีไปอีก อันนั้นเป็นส่วนร่างกาย แต่ส่วนหลักที่รู้ชัดจริงๆก็คือจิตของแต่ละคนนั่นแหละที่นี้ รู้จิตว่าการมาของเวลาฤกษ์ยามต่างๆนี้ มันก็ไม่ต่างกัน มันมาจากกรรมที่จำแนกที่ส่งมาทั้งนั้น ฉะนั้นจึงว่าไม่มีหลักฐานก็จริง แต่ก็รู้นิสัย รู้ความเป็นมาของใจที่เคยเกิดเคยเจริญเติบโตมาจนถึงปัจจุบันนะแหละ มันมีความมั่นใจ มีความสงบ มีความแน่วแน่ แล้วก็เป็นผู้ที่เรียกว่าทำอะไรแล้ว ไม่ค่อยปล่อยยให้มันเสียหายทอดทิ้ง คือพยายามที่จะต้องเอาใจใส่ อันนี้เป็นหลักการปฏิบัติธรรมของพวกเขาท่านทั้งหลายแหละที่นี้

ถ้าพูดถึงว่าการมีประสบการณ์เที่ยวรุดงค์ไปทุกหนทุกแห่ง ที่อดีตผ่านมาก็เหมือนกัน บางครั้งเรามีความคิด มีสติปัญญาที่จะตัดแปลงแก้ไขอย่างไร ที่เคยเล่าให้ญาติโยมลูกศิษย์พระเถรหลายๆคนได้ฟังอย่างนี้ มันเป็นความรู้ที่เราได้มาจากการปฏิบัติจากอุบายธรรมะต่างๆ ทำให้เราเกิดขึ้นมาทางจิตของเราได้เป็น

ความสว่างให้รู้จักทางแก้ไขอะไรต่างๆอย่างนี้ ก็เลยใช้ชีวิตกับ
วันเกิดจริง ๆ นั้น ก็ไม่ลังเลสงสัยอย่างที่แม่ท่านรับรองไว้ แต่ส่วน
วันที่นี่เราก็เทียบเข้าไป เลื่อนวันขึ้นวันลงไปอย่างนี้ ก็เราได้ถือว่า
เราได้ทำให้มันคล้าย แต่มันไม่ใช่วันเท่าวันเดิมนี่มันผ่านพ้นมาที่
นี้ แต่เราก็กังหวนไประลึกนึกถึงอยู่ซึ่งอดีตที่ผ่านมายาวนานถึง
๖๐กว่าปีอย่างนี้ แล้วก็การปฏิบัติดู ความเป็นมาสม่ำเสมอ
ตลอดระยะเวลาชีวิตนี้มันก็มาตลอด

เหตุอันความที่แตกต่าง สิ่งที่แตกต่างกันบางคน หรือ
แตกต่างกันในรูปแบบในพ่อแม่เดียวกันก็จะมีบ้างอย่างนี้เพราะว่ามา
เกิดแต่ละวันก็จะมีความดีที่แตกต่างกันไปจากวันของแต่ละคน
มันต่างกันตรงนั้น เหตุอันแม่ท่านเคยพูดเสมอ ตอนที่ยังเด็กยัง
เล็กท่านก็พูดถึงเรียกว่าให้กำลังใจ พูดให้ดีใจ ท่านว่าอย่างนี้
เพราะว่าแม่เป็นเรื่องผู้หญิง หรือเรื่องความเกิดนี้แม่เป็นคนที่
สุขภาพไม่ดี มีโรคประจำร่างกายมาตลอด แล้วก็เกิดลูกยาก
คลอดลูกยาก ก็ลูกทั้ง ๗ คนที่เกิดร่วมท้องเดียวกันนะ มีผู้หญิง
๔ ผู้ชาย ๓ ท่านบอกว่าลูกทั้ง ๗ คนนี้ ๖ คนนี้ คลอดแต่ละคนนี้

ก็สลบตาย แล้วก็เคยไปคลอดที่โรงพยาบาลคนสุดท้ายก็มี ท่าน
บอกว่ามีลูกคนเดียวที่ไม่เหมือนเขา ท่านว่าอย่างนี้ ที่เกิดไม่ยาก
ไม่ลำบาก แม่ไม่รู้สึกเลย เกิดมาไม่มีอาการ ไม่ทรमान ไม่
เจ็บปวด แม่จำได้ตรงนี้ ถึงไม่เหมือนคนอื่น และแม่ก็รักตรงนี้
ท่านพูดอย่างนี้ ท่านบอกว่าเกิดมาตอนแรกๆนี้ หลุดคลอด
ออกมานี่ตัวดำๆ แล้วก็ตัวเล็กนิดเดียว ท่านว่า เพราะคิดว่าจะ
เลี้ยงไม่โตท่านพูดอย่างนี้ แต่กลับแล้วเราเกิดมาเราก็ไม่ได้ป่วย
ใช้ลำบาก ก็มีบ้างตามธรรมชาติมาเป็นบางครั้งบางคราว แต่ก็
ไม่ได้ถึงคราวที่จะต้องไปรักษาไปนอนโรงพยาบาลที่ไหนหละที่นี้
อันนี้เป็นเครื่องหมายที่ทำให้ท่านจำไม่ลืมแล้วก็มีความรักมาก
เพราะว่าไม่ได้ทุกข์ทรमानแม่ พอท่านพูดเราก็เข้าใจหละ

นี่เราเรียกว่ามาด้วยความดี ด้วยกรรมดี ไม่ได้มาเบียดเบียน
ไม่ได้ทุกข์ทรमानใคร เรามาเพื่อใช้หนี้สินพ่อแม่ของเรา
เพราะว่าชาติบังเกิดเรายังเหลืออยู่ เราก็รู้ตัวอย่างนี้จึงไม่
ประมาท ไม่พลั้งเผลอไปใช้ชีวิตทางอื่นนะที่นี้ คือพยายามที่จะ
ใช้หนี้ให้จบให้สิ้นกัน ไม่เหมือนคนอื่นเค้าไม่ได้คิดไปสร้างสรรค์

สร้างสมบัติวัตถุอะไรอย่างอื่นอะไรอย่างนี้ คิดไม่ลืมนมาตลอด
เกิดมาเป็นคนไม่ลืมนคุณพ่อคุณแม่ นึกถึงหนี้สินที่เราติดท่านมา
ที่ต้องมาตามใช้หนี้ใช้กรรมกัน อันนี้มันเป็นหลักธรรมที่ส่วนที่เรา
นำมาเป็นคติ มาสอนใจตลอดถึงมีชีวิตอยู่ในวันสุดท้ายอย่าง
คุณพ่อที่เอามาบวชมาปฏิบัติอยู่ด้วยนี้ ถึง ๑๓ ปีติดต่อกันนี้ก็
เหมือนกัน ก็เป็นการที่ตอบบุญแทนคุณอย่างเต็มความสามารถ
หรือเต็มที หรือว่าได้สบายใจว่าไม่ได้มีอะไรบกพร่อง นี้เรียกว่า
เรามีความรู้สึกสำนึกในบุญคุณในทางที่มาของร่างกายของชีวิต
ของกรรมนั้นแหละ เพื่อจะได้ให้คนอื่นที่เขาไม่ได้ทำไม่ได้คิด ได้
เป็นคติไปพิจารณาอย่างนี้ว่าการมาของความเกิดของชีวิตนี้มัน
ไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ว่าบุญบารมีความดีต่างๆที่เป็นเครื่องอุปถัมภ์นำมา
จำแนกส่งมานี้ มันมีพลังมากน้อยต่างกันแหละที่นี้ เพราะว่าทุก
คนจะต้องได้ผลมาจากเบื้องหลัง ไม่ว่าเราทำอะไรทุกอย่างนั้น
แหละ อนาคตอยู่ข้างหน้ามันไม่มีผลให้เราเพราะเรายังไม่ได้ทำ
มา เราหาทรัพย์หาสินหาสมบัติต่างๆสร้างความรู้ต่างๆก็

เหมือนกัน เราก็ได้มาจากเบื้องหลังกันทั้งหมดที่นี่ เราจะไปเอา
ผลข้างหน้านั้นไม่มี เพราะไม่ได้ทำมา ฉะนั้นเราจึงว่าทุกคนถ้า
เราพิจารณาทางธรรมะของพระพุทธเจ้า นั่น เราพิจารณาไปถึง
ญาณเบื้องต้นของพระพุทธเจ้า ที่ว่าบุพเพนิวาสานุสติญาณ
อย่างนี้ คือญาณเบื้องต้น ญาณเริ่มแรกที่พระพุทธเจ้าได้รู้ ท่าน
ก็พิจารณาดูบุพพกรรม บุพวาสนาที่พระองค์สร้างพระบารมีมา
นั้น แต่ท่านไม่ได้คิดเอากรรมดาที่นี้ ท่านทำจิตของท่านให้เป็น
สมาธิสงบแล้วก็จิตใจมีความสว่างเกิดขึ้น เกิดความรู้ความ
สว่างเกิดขึ้น ท่านก็น้อมไปดูจึงว่า บุพเพนิวาสานุสติ คือ ความดี
ที่ท่านทำมาเป็นบุญกุศลที่ชาวสหัสอาดที่เคยเกิดเคยตายมา
เบื้องหลัง เป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นอะไรต่างๆหลายภพหลาย
ประเภทอย่างนี้ จึงว่า บุพเพนิวาสานุสติ ท่านมีสติที่มาภาวนา
มาปฏิบัติฝึกอบรมให้ดีให้บริสุทธิ์ขึ้นมา จึงว่าระลึกที่นี้ สานุสติ
ญาณ มีความรู้ย้อนไปพิจารณาดู แต่ว่าความรู้ของจิต ความ
จริงของจิตท่านมี ไม่ใช่จะไปนึกเดาเอา ท่านก็จะเห็นเป็นทางที่
ตรงไป คือว่าภพชาติ หลายภพหลายชาติที่จะต้องเวียนว่ายหา

ที่มาสร้างความคิด มาแก้กรรมในชีวิตแต่ละภพแต่ละชาติ ท่านก็เห็น เมื่อมาเห็นแล้วท่านก็เห็นความทุกข์ที่จะต้องมาเวียนมาว่ายตายๆเกิดๆอย่างนี้

อย่างที่หลวงพ่อบอกว่าวันเกิดมันผ่านพ้นมา แล้วก็ไม่ต้องเกิดอีก เพราะว่าเกิดมันลำบากมันทุกข์ แต่คนที่ยังชอบยังหลงความเกิด คำว่าดี ก็เป็นการที่ทำให้เกิดความปลื้มใจหรือว่าปิติในความคิดของความเกิดอย่างนี้ แต่แล้วเนี่ยมันก็ไม่ดีอย่างที่เราทำความดีที่ว่าให้เราเกิด เพราะเกิดมาแล้วมันเกิดความทุกข์ เกิดความแก่ ความเจ็บ ความตาย มันตามกันมา มันมาจากความเกิด มันไม่ได้มาจากที่อื่น ฉะนั้นท่านมารู้จักอย่างนี้ รู้จักที่มา รู้จักกรรม รู้จักกำเนิด รู้จักกรรมที่จำแนกมาแต่ละคนแต่ละร่างกายนะที่นี้ และความสุข ความทุกข์ของร่างกายนี้ มันมีมาสลับกันมา คือมันแย่งกันมาอย่างนี้ตลอด มันไม่ใช่สุขตลอดทุกข์ตลอดอย่างที่ว่านะ อย่างที่ว่าเกิดง่ายเกิดสบาย ก็พูดกันแต่เพียงว่าเครื่องหมายแห่งความดี แต่พอเกิดมาแล้วความสบายที่ว่ามันก็ไม่มีแหละที่นี้ มันจะต้องดิ้นรน จะต้องสร้างสรรค์

จะต้องทำโน่นทำนี่เพื่อชีวิตเพื่ออนาคตทั้งนั้นแหละที่นี้ ชีวิต
สุขภาพเราจะอยู่ได้ก็อาศัยความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ดูแล ตรวจดูส่วนความเป็นอยู่อะไรต่างๆอย่างนี้ มันก็เป็นกรรม
มันเป็นการต้องทำเกี่ยวกับร่างกายนั้นแหละ มันไม่ใช่มีความ
สงบสุข เหตุนี้พระพุทธรเจ้าท่านได้ญาณได้รู้อย่างนี้ ท่านจึงมี
ความอิมพอที่นี้ อิมพอในการเกิดเนี่ยแหละ ในการมาเกิดนี้
เพราะไม่ปรารถนาอยากมาเกิด มาวนเวียนอีก มันเป็นการไม่
จบไม่สิ้น มันเป็นการยืดยาว

อย่างครูบาอาจารย์ของสายพวกๆเรานะ ท่านไม่ค่อยนิยม
ส่งเสริม เพราะท่านภาวนา ท่านปฏิบัติ ท่านมองเห็นต้นเห็น
ปลายมันแล้ว ท่านบอกว่าสิ่งที่มันแล้วๆไป ก็แล้วไปแล้ว เราจะ
ไปทำเพิ่มทำใหม่มันก็ออกงามไปอีกอะไรอย่างนี้ ฉะนั้นเราต้อง
ทำความเข้าใจเรื่องความเกิด เรื่องกรรม เรื่องที่มา สิ่งที่จำแนก
แจกร่างกายชีวิตเรามาทุกคนเนี่ยแหละ แต่ถ้าเรายังไม่แก้ไข ยัง
ไม่เข้าใจเรื่องการเกิด หรือแก้การเกิดของเรา เราจำเป็นจะต้อง
ทำความดี สร้างบารมี ทำบุญกุศล เพื่อเป็นทุนเป็นบุญเป็น

เสียบียงของตนแหละที่นี้ แต่ถ้าเรารู้ว่าเรามีพ้อมีพร้อมมีเต็ม เราก็
สบายไป คนมีสมบัติพอแล้ว คนเต็มแล้ว คนกินข้าวอิ่มแล้ว ก็ไม่
ต้องกินอีก ไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องไปแสวงหา ก็อยู่ในความสงบ
อย่างเดียวมันก็อิ่ม เพราะว่าถ้าจิตมันเข้าถึงความสงบเป็นสมาธิ
เต็มที่ มันก็อิ่มที่นี้ มันไม่หิวอะไรซักอย่างเพราะว่ามันเต็มแล้ว
สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านทำมาสร้างบารมีให้เต็ม อย่างที่ว่าท่านก็
หยุดได้ ท่านก็พอหมดแหละที่นี้ อย่างที่ว่าเพิ่มคล้ายวันเกิดไม่
ต้องทำ เพราะว่าท่านรู้ความที่ว่าท่านหยุดเกิด หรือท่านอิ่มพอ
ในความเกิด ไม่ต้องมาเกิดมาใช้ปัจจัยใช้สมบัติวัตถุและอามิส
ต่างๆแหละ ไม่เอา ท่านก็เลยว่าคุณจิต คุณธรรม คุณความอิ่ม คุณความ
ที่ว่าท่านไม่ต้องไปหาสร้างความคิด สร้างร่างกายต่อไปอีก

แต่ที่เราปัจจุบันนี้เรารู้ว่าบุญวาสนาสติปัญญาของคนรุ่น
ปัจจุบันเราก็เห็นอยู่ว่าไม่แข็งแรง ไม่สมบูรณ์อะไรอย่างนี้ เราก็
ต้องทำกัน มันก็ไม่ผิดเพราะว่าไม่เหมือนคนสมัยโบราณ คน
โบราณนี้ท่านทำเต็ม ทำด้วยตัวเอง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดว่า
นิสัยสันตถนัตถ์เรื่องทำเองด้วยตัวเอง เรียกว่าพึ่งตัวเอง คือเรื่อง

ฟังคนอื่นด้วยกำลังด้วยสิ่งภายนอกนี้ไม่ค่อยคิด ส่วนมากก็ฟังตัวเองและช่วยตัวเองมา อย่างที่เกิดในพ่อในแม่ก็เหมือนกัน ท่านเขารักมาก เพราะว่าเราปฏิบัติ ท่านเห็นมาแต่เกิด ไม่ว่าจะพ่อแม่ พวกลาย พวกลตา ท่านก็พูดกันหลาย ท่านก็มีหลักฐานว่าไม่เหมือนคนอื่น คือสร้างชีวิตตัวเองตั้งแต่รู้เดียงสา ตั้งแต่ทำไม่ได้ก็ฝืนทำ บางทีก็เกินกำลัง เจ็บไข้ได้ป่วยทรมานก็มีมากมาย เพราะว่ามันกำลังใจ หรือความที่ว่าจะเกิดมาสร้าง เกิดมาทำอะไร อย่างนี้ เหตุุนั้นอย่างที่ว่าชื่อเดิมก็ชื่อเดียว แล้วก็ไม่มีเปลี่ยนชื่อ ไม่มีใครคนอื่นมาเรียกว่าชื่อเล่น ชื่อจริง มันเป็นนิमित เครื่องหมายบอกชีวิตบอกทางด้วย คือมีสิทธิ์ที่เกิดในโลกในร่างกายนี้ เพราะว่ามาเกิดมาแก้มาสร้างกรรมที่มันหลงเหลืออยู่ ให้มันจบสิ้นไป ไม่ได้มาเพื่ออะไร กระทำอย่างเดียว เพราะความเข้าใจอย่างนั้น มันบอกมันชี้แนะอย่างนั้นแหละ การเรียน การรู้มาจากเด็กๆรู้เดียงสาก็เหมือนกัน คือแบบว่าให้ทำอะไรเราก็ทำอย่างนั้น

อย่างเป็นเด็กนี้ ชื่อก็มีสั้นนิดเดียว แต่พอตีมันเจริญเติบโต
ไปเข้าโรงเรียนชั้นประถม ครูโรงเรียนก็เขียนชื่อเพิ่มให้ใหม่ เพิ่ม
ตัวหน้าเข้าไปเป็น ประ ก็เพิ่มขึ้นอีกเต็มหละที่นี้ แต่ก่อนจริงๆ
เนี่ยของพ่อแม่เนี่ย คำเดียว คือมีสิทธิ แต่ตอนเราไปเริ่มเรียนเริ่ม
เข้าโรงเรียน ท่านก็เพิ่มให้ คือจะต้องปฏิบัติ มีสิทธิที่จะต้อง
ปฏิบัติ ร่างกายชีวิตสร้างให้มีความรู้ มีชั้นขึ้นไปหละที่นี้ เหตุนั้น
ความดีต่างๆที่เราทุกคนที่เกิดมาสร้างก็เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะดี
ต่างกันมาก หรือว่าคนนั้นคนนี้พูดก็แบบว่าเป็นเรื่องเข้าตัว แต่
พอพูดตามหลักธรรม หลักกรรมที่เรามีมากก็ไม่แตกต่างกัน
แต่ว่าหลักใจ หลักความตั้งใจ สมาธิความมั่นใจนี้ กำลังที่เรา
เตรียมไว้ที่นี้ อย่างที่ว่าเรียนเป็นเด็กนักเรียน ครูให้เรียนอะไร ให้
ท่องอะไรก็ท่องตามนั้นไม่ไปไหน เพราะว่าหน้าที่ ผลมันออกมา
มันก็ได้ตามเป้า เรียกว่าความตั้งใจที่เรามุ่งไว้หรือเราเอาไว้ตรง
มันก็ไม่พลาดไปไหน ผลที่ได้ก็คือความดี ครูบาอาจารย์ผู้ที่เคย
ร่วมเคยอยู่มีความรักมาก เพราะว่าเห็นการทำ เห็นการตั้งใจ
ไม่ได้คิดแยกไปที่อื่น คือมุ่งที่จะเรียนที่จะสนองความต้องการที่

ท่านขอให้เราทำ ท่านก็มองเห็นว่าใจนี้ตอบสนองและตั้งใจทำ
ให้จริงๆ เราถึงว่าครูบาอาจารย์หรือหมู่เพื่อนหรืออะไรต่างๆที่เรา
ได้รู้จักพบเห็นกันอยู่ปัจจุบัน เป็นรุ่นครูบาอาจารย์บ้าง รุ่นเพื่อน
สหธรรมิก หรือพระเถร ลูกศิษย์ลูกหาอย่างนี้ ก็ได้อยู่ร่วมกัน ได้
เห็น ได้รู้นิสัย รู้การปฏิบัติต่างๆนี้ เราก็เห็นกันอยู่ด้วยการได้อยู่
ร่วมกัน

อย่างที่ว่าวันเกิดก็เหมือนกัน ก็ไม่ใช่ว่าเป็นพิธีทำทางที่บางที่
บางท่านเคยทำ คือทำแบบให้มันเป็นการที่แสดงออกซึ่งความที่
พบปะหรือสังสรรค์ หรือเป็นการที่แสดงความเคารพเคารพระตาม
ฐานะ ตามขั้น ตามภูมิของพวกเรา ตามอายุพรรษาอย่างนี้
ฉะนั้นชีวิตนิสัยที่ว่ารักความสงบ และก็มี ความมั่นใจในการทำ
ทุกสิ่งทุกอย่าง และก็เป็นที่นิสัยมีความเคารพเกรงใจอย่าง
นี้ อย่างที่พูดว่าจัดงานอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ท่านที่มีอาวุโสสูง
กว่า ท่านมีอายุชราภาพ ก็ไม่อยากนิมนต์ท่านเพราะจะเป็นการ
ลำบาก ทุกสิ่งทุกอย่างเราก็ทำได้ สวดมนต์ก็สวดได้ เทศน์ก็

เทศน์ได้ เพราะเราเตรียมไว้ เราปฏิบัติมาตลอดอย่างนี้แหละที่นี้
ก็เลยว่ามีอะไรจะทำนี้เราพร้อม

เราเตรียมเหมือนจะออกต่อสู้กับข้าศึก บางทีเราก็ตุก
ออกไปว่าเราไม่ใช่เหมือนลูกคนอื่น ชีวิตของเราคือลูกทหารผ่าน
ศึก สายเลือดของพ่อนี้มันมาเป็นร่างกายเราสมบูรณ์แบบ ไม่
เคยกลัวอะไรตรงนี้เพราะว่าผ่านศึกในสมัยสงครามจริงๆ พ่อก็
เล่าประวัติเรื่องราวให้ฟังจำได้หมดที่ผ่านพ้นรอดชีวิตมาได้ ก็
พูดตรงๆว่าเสี่ยงมา รอดมาด้วยบุญ บางคนที่รุ่นเดียวกันเค้าก็
ตายในสมรภูมิมายากมายท่านว่า นี่แหละ จึงว่ามันมีกรรม มีกรรม
ตัวนี้แหละ มีร่างกายมีสายเลือดอยู่แล้ว มันถึงมีความกล้าหาญ
มีความพร้อมอะไรอย่างนี้ เพราะการฝึกตามระเบียบวินัยของ
ทางทหารก็มีอยู่ มันก็เป็นนิสัยเข้าไปฝังไว้ในร่างกายแหละที่นี้ เรา
ก็เห็น เห็นว่ากรรมมันมาอย่างนี้ มันก็ให้ผลเราให้ได้ผลเห็นของ
กรรมมันแสดงบอกอย่างนี้

จึงว่าความเคารพยำเกรงอันนี้หนึ่งมันก็เป็นนิสัย ความ
ประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตน นี่มันก็เป็นนิสัยที่ปฏิบัติธรรมด้วย

ความเคารพ คือไม่มีความคิดล่วงเกินประมาทอะไรต่างๆนี้ ถึงเราจะทำเป็นพิธีกรรมคารวะหรืออะไรต่างๆครูบาอาจารย์ ในจิตจริงๆมันไม่ค่อยมีที่นี้ เราทำไปเป็นเพียงกิริยาภายนอกแค่นั้น เพราะในจิตในนิสัยมันไม่มีอย่างนั้น มันระวัง มันมีสติมันอะไรต่างๆอย่างนี้ตลอด แล้วเป็นความดี เป็นกรรม เป็นการมาดีหรือว่าเป็นวันดีวันเกิดวันแรกที่เกิดผ่านพ้นมา แต่วันนี้มันเป็นวันคล้ายที่นี้ มันก็ใกล้เคียงแหละ เพราะวันนี้เป็นวันพุธ พุธนี้ก็ป็นวันพฤหัสบดีที่ ๖ มันก็ชนรอบพอดี ก็เลยเลื่อนวันเวลาขึ้นมาเป็นวันที่ ๕ ที่ ๖ ซะ แต่ทุกปีเราก็จำได้ว่าจัด ๔ ๕ อย่างนี้ ก็เลยจำกัน แต่ว่ามันติดกันอยู่ มันไม่เคยเลื่อนคลาดกันมาก

นี่ในการที่เรียกว่าลูกศิษย์ลูกหาฝ่ายโยมนะแหละ ขอร้องคืออยากจะทำให้เป็นบุญ เพราะหลวงพ่อก็ทำแต่บุญอย่างเดียว บางทีเราก็พูดให้หมู่นักสนิทกันว่า เอ๊ย ชื่อเรานั้นก็บอกอยู่แล้วเว้ย ชื่อฉายา ชื่อพระมันก็มีอยู่ บุญเยอะมากไร จะแปลว่าบุญมากนั้นแหละ เราทำมามากแล้ว เราไม่บอกพระองค์หรือเรื่องบุญว่าอย่างนี้ เราแปลตามตัวตามที่เรารู้สึก เราได้มา เราอยู่มาอย่างบุญนะ

แหละ มันไม่ได้ไปไหนที่นี้ตามมา ฉะนั้นมีความอึดความพอ
ความพร้อมทุกอย่าง เพราะว่าปัจจุบันที่เราทำอยู่เนี่ยแหละ
ตั้งแต่เกิดมา ตั้งแต่ ๖๐กว่าปีย้อนหลังอย่างนี้แหละ มันก็เต็มมา
สมบูรณ์มาตลอด มันไม่เคยบกพร่องการทำความคิดการปฏิบัติ
ถูกต้องข้อวัตร หรือการตัดทรมานร่างกายในเรื่องประกอบความ
พากความเพียรปฏิบัติ มรรคอย่างนี้ ฝึกทำมาตลอด ถึงจิตใจ
มันจะมีอารมณ์ มีนิเวศน์มีอะไรต่างๆ เราก็จะสามารถที่จะระงับ
ดับอารมณ์ได้ ให้มันสงบลงได้ ซึ่งไม่เหลือความสามารถแหละที่นี้
เพราะว่าความดีที่เรามีหรือว่ากรรมที่เราเกิดมา สมภาที่เราได้
พื้นฐาน คือว่ามันเกิดตามดวงตามวันที่เราได้แนใจได้เห็น แล้วก็
มีแม่เป็นผู้รับรองประกันให้ด้วย เราก็เลยไม่ลังเลใจ เราก็เลยรู้ว่า
มันถูกตรงตามเรื่องของวันเวลา ของการหมุนเวียนของโลกนั้น
แหละ

แต่เรื่องการปฏิบัติ เรื่องความมั่นใจ หรือการที่เรียกว่าความ
ตั้งใจนั้น มันเป็นหลักธรรม หลักศาสนาที่ให้เราทั้งหลายได้
นำไปพิจารณาที่นี้ นำไปปฏิบัติไปสร้างความคิดให้มันสมบูรณ์

ให้มันมีสติปัญญา มาแก้กรรมแก้ความเกิดนี้ ให้มันหยุดได้ ให้มันไม่ต้องยึดต้องยาว ต้องไปทำบุญเพิ่มเติมอะไรมากมายอีก เราปฏิบัติธรรมมาแก้กรรมตัวนี้ กรรมตัวนี้มันก็มาจากกิเลส ไม่ได้มาจากที่อื่นหรอก ก็มาจากร่างกายกิน มันกินแล้วมันก็ ได้มาเกิด พอมันเกิดแล้วมันก็มาแก้มาเจ็บมาตายต่อ ถ้าเรารู้จัก ว่ามันเกิดมันเป็นทุกข์มันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เราก็มาแก้ที่นี้ มาแก้กายแก้ความเกิดเรา นี้ เราพิจารณาร่างกายด้วย กายคตกรรมฐาน ด้วยวิปัสสนาปัญญาอย่างนี้ ให้มันรู้แจ้งเห็นจริงในสภาพของร่างกายในส่วนภายใน ในส่วนที่เนื้อหนังห่อหุ้มเอาไว้ เหมือนกับว่าเราก็ต้องมารื้อมาถอนมาร่างกายที่มันเป็นบ้านเป็นเรือนของอวิชชาออกที่นี้ มันจะไม่ได้มาเป็นเจ้าของมาเกิดหละที่นี้ ไม่ไปหาสร้างบ้านสร้างเรือนต่อไปอีกในภพในชาติหน้า

แต่ถ้าเรารู้ในปัจจุบัน เรามีจิตตื่นขึ้น เรารู้จักว่ายังไม่ล่า ไม่สายเกินไป พระพุทธศาสนา ยังมีสมบุรณ์ ยังมีผู้ปฏิบัติมีครูบาอาจารย์ผู้ท่านแนะนำสั่งสอนอยู่อย่างนี้ และท่านก็ทำตัวอย่าง ให้เราเห็นอยู่อย่างนี้ อย่างที่วันเกิดทุกวันๆท่านก็อยู่ด้วยธรรม

ทุกวัน อยู่ด้วยปฏิบัติ อยู่ด้วยเดินจงกรมภาวนาทุกวัน ก็เป็น
ตัวอย่างให้เราเห็นแหละที่นี่ เรามาต้องปฏิบัติให้ชีวิตให้
ความเกิดของเราเนี่ยมันมีกรรม มีเครื่องอยู่ คือแก้อยู่อย่างนี้แหละ
ที่นี่ไม่ให้มันไปเกิดไปยาวไปอีก อย่างเราทำบุญเราก็ทำเฉพาะ
แหละที่นี่ ไม่ต้องเฟื่องว่าชาติมากมายข้างหน้าที่เราไม่มีกำหนด
เราก็กำหนดเอาสัดส่วนที่เราทำอยู่ คือไม่ต้องสร้างอะไรมากมาย
จะต้องใช้วัตถุใช้ปัจจัยามิส เราตั้งใจปฏิบัติอย่างเดียวกัน
แหละปฏิบัติกรรมบูชากรรมอยู่อย่างนี้ นี่แหละเรียกว่าเป็นผู้
ทำวันเกิดของตนให้หยุดให้สงบนิ่ง ทำวันเกิดของเราแต่ละท่าน
ละองค์ละคนเนี่ยแหละให้มันเป็นกุศล ให้มันเป็นความดีเอามา
แลกเอาสติปัญญาในพระพุทธศาสนา เอาความดีบารมีต่างๆ
มารวมกันให้มันเต็มขึ้นในปัจจุบันชาติ เราก็จะเห็นความ
อิม ความสุข ความสมบูรณ์ แล้วก็ความที่
เกิดแก่เจ็บตายหยุดได้ เรียกว่าเป็นความพ้นทุกข์
เป็นอมตะ เรียกว่าเป็นพระนิพพาน

ฉะนั้นจึงสมที่อาตมาได้ยกไว้ว่า **ปฏิรูปเทสวาโส จ ปุพฺเพ
จ กตปุญฺญตา** เมื่อเรารู้จักศาสนา รู้จักข้อปฏิบัติ รู้จักชีวิต

นิสัยของเราแต่ละคน แล้วเราน้อมธรรมนำมาปฏิบัติที่นี้ มาขัด
มาตัดนิสัยของเราซึ่งเป็นส่วนที่เป็นกิเลส เป็นบาป เป็นกรรม สิ่ง
ไม่ดี เราก็ขัดเกลาออกไป หรือเราก็ไม่ปล่อยให้มันทำบาปทำผิด
ไป จึงว่านิสัยในทางที่ไม่ดี ที่เป็นบาป หรือความที่เรียกว่า
ความคิดที่มันไม่สงบอย่างนี้เราก็พิจารณากำจัดขับไล่ออกไป
เรียกว่าเราอยู่ใน ปฏิรูปเทศ คืออยู่ในร่างกายที่มีธรรมมีศานนามี
เครื่องส่องแสงสว่างมีอยู่ในใจของเราอย่างนี้ เรียกว่าบุญที่เรา
ได้มากก็จะมาช่วยมาเป็นพลังให้เราได้อิ่มได้เต็มทีนี้ ไม่ให้เราได้
หิวกระหาย ได้เวียนว่ายตายเกิด คล้ายวันข้างหน้าอีกหลายรอบ
หลายภพหลายชาตินะที่นี้ เรียกว่าเป็นผู้สงบลงด้วยการมา
ปฏิบัติ มาแก้กิเลส เอาธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้มาแก้
มาล้างมาระงับดับลงอย่างนี้ เราก็จะเป็นผู้ไม่ตายที่นี้ จะไม่ได้
นับอายุหละที่นี้ ไม่ได้นับว่าล่วงมาแล้วเท่านั้นปี เราขอต่อไปอีก
เท่านั้นปี บางทีเราก็พูดอวยพรกันว่าขอให้ยืนไปอีกหลายสิบปี
หรือร้อยปีอย่างนี้ อันนั้นมันเป็นคำพูดคำขอ ส่วนชีวิตกรรมจริง ๆ
นี่เราขอไม่ได้หรอก กรรมเป็นผู้ที่จะสร้างที่จะกำหนด

นี่แหละให้เราไปพิจารณาที่นี้ เหตุนี้วันเกิดคล้ายวันเกิดที่
ไหนถ้าเราไปได้ไปร่วม ได้ไปฟังธรรมเข้าใจนี้ เราก็ขอนำไป
พิจารณาไปแก้ เราไม่ต้องเห็นความบกพร่องในชีวิตในภพชาติ
ของเรา เราทำบุญวันเกิดของเราทุกวันๆ เราปฏิบัติให้เป็นธรรม
อย่างนี้ ไม่ใช่ว่าไม่ทำ ท่านทำมากกว่าที่เราทำเป็นครั้งคราว
หรือเรากำหนดพิธีกรรมทำอย่างวันนี้ ท่านทำเต็มอยู่ทุกวันไม่มี
ว่าบกพร่อง ถ้าเกิดปีใดวันไหน ทำความเพียรก็ครั้งท่านก็ทำให้
บุญวันเกิดตลอดนั้นแหละ นี่ท่านเห็นอย่างนี้ ท่านจึงไม่ต้องจัดก็
ได้เพราะท่านทำภายในมากอยู่แล้ว เราต้องเข้าใจอย่างนี้เพราะ
บางที่บางคนก็ถามหลวงพ่อย่างนี้ เพราะบางที่ท่านจัดที่อื่น
ท่านก็จะ... ลูกศิษย์ก็จัดของให้ท่านใส่บาตรด้วย ให้หลวงพ่ใส่
บาตรด้วยดีไหม หลวงพ่ว่ามันก็ดี แต่หลวงพ่อนี้ทำไว้เต็ม
หมดแล้ว เรื่องทานบารมีเรื่องทำบุญวัตถุนี้หลวงพ่รู้ว่าเต็มว่า
พอหมด ไม่มีว่าบกพร่องแล้ว คือเสวยบารมีทาน และบารมีวัตถุ
อามิสปัจจัยนี้จากที่ทำไว้แล้วก็เหลือแล้ว ไม่ต้องทำ หลวงพ่
เดินรับบิณฑบาตรก็พอแล้ว คือไม่ใช่ที่เราคิดว่า เออ เราต้องทำ

ทรัพย์สินทำบารมีอะไรบางอย่าง มาเป็นกำลังที่จะให้เรา
แก้ไขกิเลส เรารู้แล้วเราพิจารณา เราทำมาแล้ว ขอบอกให้เข้าใจ
นะที่นี้ มันก็เป็นบุญอยู่ แต่ว่าสิ่งที่เราปฏิบัติที่มันดีกว่าที่เป็นบุญ
ที่ล่วงเลยไปแล้วมันก็ดีกว่า ก็เลยทำความเข้าใจ ต้องอธิบายให้
เข้าใจอย่างนี้

นี่แหละเมื่อเราเข้าใจอย่างนี้เราก็ปฏิบัติตามหลักธรรมห
ลัทธิ หลักกรรมหลักที่ว่าเราเห็นเราเกิดมาสร้างความคิด มาเพื่อ
ธรรม หรือปฏิบัติธรรมอย่างเดียวนั้นแหละ ชีวิตของแต่ละคนนะ
แต่เราจะทำเป็นฝ่ายกิเลสหรือฝ่ายบุญฝ่ายกุศลห
ลัทธินี้ เรา
ต้องมาขจัดจิตเราให้มาทางนี้ ให้มันไปทางฝ่ายธรรมฝ่ายกุศล
ฝ่ายดีอย่างเดียว ที่นี้ผลออกมามันก็เป็นผลดีผลที่บริสุทธิ์ ผลที่
เต็มเปี่ยมห
ลัทธินี้ มันไม่ได้เสียหายไม่ได้มีตำหนิ ไม่ได้มีมลทิน
ไปที่ไหน ด้วยกำลังใจที่พวกเรานั่งทำทั้งหลายที่ได้มาร่วม
ทำบุญแล้วก็มาอนุโมทนา มาแสดงมุทิตาคารวะ นับตั้งแต่พระ
เถระ พระสหธรรมิก พระเณรที่จำนวนมาก ที่ได้มาแสดงความ
ยินดี มามุทิตาคารวะวันนี้ หลวงพ่อเองก็มีความยินดี มีการ

ขอบคุณและก็ดีใจกับพวกลูกศิษย์ญาติโยมทุกคนที่มีความ
ตั้งใจ ที่มาอำนวยความสะดวกและก็มีมุทิตาคารวะเพื่อชีวิตร่างกายจะ
ได้มีอายุมีกำลังอยู่ในศาสนา มีชีวิตชีวาอยู่ร่วมกันไปในอนาคต
ข้างหน้าตามกาลเวลา ตามกำลังของกรรมของร่างกายที่จะ
เป็นไปได้อย่างนี้ ก็จึงขออนุโมทนาในกุศลในความดีหรือความที่
ทุกท่านที่น้อมอำนวยความสะดวกมาให้อย่างนี้ ก็ยินดีรับเพื่อจะได้
ปฏิบัติศาสนามีชีวิตชีวาอยู่ด้วยกันไป เกิดความเจริญรุ่งเรืองใน
พระพุทธศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังอาตมาก็ได้
อธิบายมาก็พอสมควรแก่กาลเวลา เหวี่ยง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/q2tJfzC9eT8>